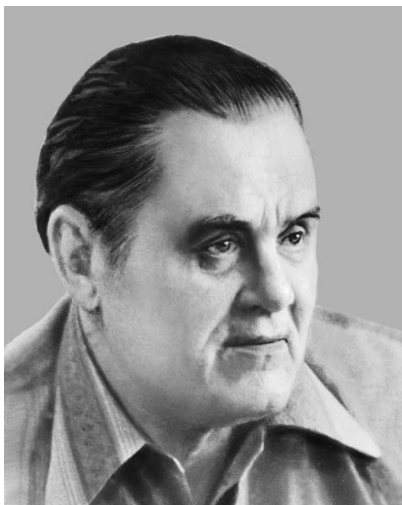

ЛУЦЕНКО Дмитро Омелянович (15. 10. 1921, с. Березова Рудка, нині Пирятин. р-ну Полтав. обл. — 16. 01. 1989, Київ) — поет. Член СПУ (1963). Заслужений діяч мистецтв УРСР (1974). Державна премія України імені Тараса Шевченка (1976). Учасник 2-ї світової війни. Навч. у Київ. гідромеліорат. інституті (1938–39). Працював на шахтах Донбасу, а у післявоєнні роки — у ред. газет «Колгоспне село», «Молодь України», був кор. Всесоюз. радіо, завідувач відділу поезії ж. «Вітчизна». Друкувався з юнац. років. Перша поет. зб. мала доленосну назву — «Дарую людям пісню» (К., 1962). Його твори присвяч. мужності людей у роки 2-ї світової війни, красі рідної батьківщини, невмирущості народу. Автор текстів багатьох відомих і нині пісень («Києве мій», «Де синії гори, де гори Карпати», «Фронтвики», «Сивина», «Журавка» («А мати ходить на курган»), «Не шуми, калинонько», «Зачарована Десна», «Мамина вишня», «Осіньне золото», «Коли ти зі мною» та ін.), покладених на музику композиторами Л. Ревуцьким, К. Данькевичем, О. Білашем, В. Верменичем, П. Майбородою, А. Філіпенком, А. Пашкевичем, М. Дремлюгою,

І. Шамо, В. Івасюком, І. Покладом та ін. Автор пісень до к/ф «Гори, моя зоре», «За всяку ціну», «Весела змова», «Радість моя», «На крилах пісні», «Закон Антарктиди», «Здрастуй, Гнате». Окремі твори Л. перекладено багатьма мовами світу. Від 1990 у рідному селі у другу неділю вересня проводять щорічне всеукр. літ.-мист. свято «Осіньне золото», присвяч. поету, встановлено мемор. дошку на краєзн. музеї, в якому відкрито кімнату Л., у Києві на його честь названо вулицю та заг.-осв. школу № 197 (1998), де одночасно засновано музей його імені та 2001 започатковано премію «Осіньне золото» ім. Л., якою відзначають кращих поетів, співаків, композиторів.

Основні твори

Незакінчена соната. 1966; Як тебе не любити. 1969; Добрість. 1971; Пахучий хліб. 1974; Серцю співається. 1974; До останнього патрона. 1975; За Березовою Рудкою. 1976; Коли ти зі мною. 1978; Березовий дзвін. 1980; Пісня вірності. 1981; Вибране. 1981; Дорога спадщина. 1984; Усе любов'ю зміряне до дна. 1994; 2005; А я люблю, люблю... 1995; Фронтowa лірика Дмитра Луценка. 2005 (усі – Київ).

Рекомендована література

1. Сосюра В. Барви поета // Луценко Д. Дарую людям пісню. К., 1962;
2. Гоян Я. Туга маминої вишні // ЛУ. 1989, 26 січ.;
3. Майданович Т. Легенда українського кохання // Луценко Д. Усе любов'ю зміряне до дна: Вибране. К., 2005;
4. Шевченко М. Вічна загадка любові // Там само;
5. Авдієвський А. Людина від Бога // Корнійчук В. Маєстро Анатолій Авдієвський. Портрет хору з мозаїки. К., 2012.

Т. В. Майданович

Бібліографічний опис:

Луценко Дмитро Омелянович / Т. В. Майданович // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2017. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-59388>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).